

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

LXXXVI. évfolyam

2. szám

Komárom, 2015. február

Ára 35 cent

ARCOK AZ ÁLARCOK ALATT

„Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezéd” (Zsolt 10,14a). Farsang: vidám mulatságok, álarcosbálok, farsangi összejövetel színesítik az időszakot, és mivel az álarc tulajdonképpen ősi és mély értelmű szimbólum, érdemes elgondolkodni a jelenségen: miért vesznek föl álarcot az emberek, miért válnak oly izgatótá gyerekeink, mikor közeledik a maszkabál, és jelmezbe bújva személyesíthetik meg kedvenc hősüket? Nyugodtan kimondhatjuk, hogy mint játék, a színház világából érkezett. Valaki felölt magára egy maskarádét és élvezi, hogy a többiek találgatják, kit rejt az álarc. (Most nem szólnék ennek a törvénytelen módjáról, a harisnyát fejére húzó rablóról.)

A játékból felöltött álarc a lélektanban ezzel szemben az *én-változtatás* egyik eszköze, ami bizonyos esetben nagyon is hasznunkra lehet, főként akkor, ha túlzottan rajtunk ragadt már egyik vagy másik „szerepünk”, amivel lassan kezdjük összetéveszteni igazi valónkat.

Így léteznek *jó álarcok*, melyek egy-egy mások számára is jól ismert tulajdonságunkat felnagyítva segítenek, hogy néha önmagunkon is tudjunk nevetni. Ez feltétlen szükséges az egészséges önképhez. De vannak ennél persze sokkal kellemetlenebb, úgynevezett *életmaszkok*, amikor valaki például a *szülői gondoskodás álarcát* teszi fel, hogy

a mögül egészen zavartalanul gyakorolhassa a befolyást és kontrollt a felnőtt gyermekei felett, vagy amikor valaki irányító, fontoskodó tevékenységekkel takarja el a hatalomvágyát és élete belső ürességét.

S talán a vallásos emberek körében elég gyakran előfordul *én, kérem áldozat vagyok, úgy senki nem szenved, mint én* szerepről se feledkezzünk el, mert a mögött is ember húzódik meg, aki esetleg pompásan érzi magát a mindig panasz-

kód szerepében. Az álarc tehát, mint emberi szerep, lehet hasznos, amennyiben formát és jelleget ad a tetteinknek, de ha túlságosan rögzül, ha szinte rátapad a lényünkre, akkor már a kárunkra van, mert megállít az emberi növekedésünkben és ilyenkor a többiek kezdenek el szenvedni tőle, vagy éppen nevetni sajnós – a hátunk mögött.

A Biblia lapjain számtalanszor lelepleződik az álarcot viselő ember. Az adós szolga példázatában (Mt 18,21–5) Jézus pillanatok alatt lerántja a *kegyelemért könyörgő ember maszkját*, aki a valóságban könyörtelen és szívtelen fenyegető. Kakasszóra jelenik meg Péter mindkét arca (Lk 22,54–62) és Júdás is (ébredve árulásából) meglátja igazi mivoltát (Mt 27,4). Számtalan eset, ahol az álarc mindig elfed valamit a valóságból.

Isten azonban nem az arcunkat nézi, nem is elégszik meg mozdulataink elemzésével, és nem csupán szavainkat hallja.

Mert, „*az embernek minden úta igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr*” (Péld 21,2). Ő oda belát, nincs mit rejtgetnünk: „*és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és minde-niteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint*” (Jel 2,23).

Mindennek megvan a maga következménye. A játékból, bűnös hajlamból, érdek-

ből, érvényesülés miatt, félelemből, szégyenből felrakott álarcok mind lehullnak majd ama napon, amikor megállunk Isten ítélőszéke előtt. Néha egy ideig szükséges az álarc, mert van, hogy „*nevetés közben is fáj a szív*” (Péld 14,13a). Nem mindent kell látnia a világnak, de Isten elől nem tudunk és ne is rejteggünk semmit! Állj hát őszintén Urad elé, és mondd el neki, KI VAGY!

Szénási Szilárd

Áprily Lajos

Lassú szárnyon

*Uram, a két szárnyam nehéz,
hozzád emelkedni ma nem mer.
Ne bilincselj meg és ne bánts
nagy súlyoddal, a félelemmel.*

*Te nagy völgyedben ne legyek
énekre béna, hitre gyáva.
Úgy kapaszkodjam, Kéz, beléd,
mint kicsiny koromban agyamba.*

*Hívott erőseid dalos
lakomáján mindig ne késsem.
Kapudtól ne térítsen el
utat veszítő szédülésem.*

*Viharszeles mélyed felett
meredekedet bízva járjam,
sziklafalon hajnalmadár,
örömpiros legyen a szárnyam,*

*És hogyha mégis hullanék
sugaradban vagy sűrű hóban,
sohasem látott arcodat
láthassam egyszer, zuhanóban.*

Téged ilyen őrállóvá tettelek...

„Emberfia! Szólj népedhez, és ezt mondd nekik: Ha fegyveres ellenséget hozok egy ország ellen, és az ország népe választ a maga köréből egy férfit, és őrállóvá teszi, az pedig látja jönni a fegyveres ellenséget az ország ellen, és megfújja a kürtöt, hogy figyelmeztesse a népet, akkor ha valaki hallja a kürtszót, de nem törődik a figyelmeztetéssel, a fegyveres ellenség pedig eljön, és levágja, úgy a vére a saját fejére száll. Hallotta a kürtszót, de nem törődött a figyelmeztetéssel: a vére saját magára száll, mert ha törődött volna a figyelmeztetéssel, megmenthette volna az életét. Ha ellenben az őrálló látja jönni a fegyveres ellenséget, de nem fújja meg a kürtöt, és nem figyelmezteti a népet, azután eljön a fegyveres ellenség, és levág közülük valakit, akkor azt a maga bűne érte utol, de vérét az őrállótól kérem számon. Emberfia! Téged ilyen őrállóvá tettelek Izráel házában. Ha ígét hallasz tőlem, figyelmeztessd őket az én nevemben!” (Ez 33,2–7).

Az utóbbi időben egyre inkább tapasztalható, hogy az emberek által elképzelt

és létrehozott intézmények, rendszerek milyen ingatag alapokon nyugszanak. Korábban ahhoz voltunk szokva, vagy éppen szoktatva, hogy évtizedekig a bennünket meghatározó körülmények nem változnak, és ebből fakadóan, alapvetően egy kiegyensúlyozott biztonságérzet vett körül bennünket.

Szembe kell néznünk azzal, hogy a dolgok nem így állnak mostanság és annyira képlékeny a holnap, hogy nem tudhatjuk, vajon a körülöttünk lévő világ meddig lesz olyan, amilyennek megismertük, vagy amibe beleszülettünk.

Hasonló lehetett a helyzete Jeruzsálemnek is Ezékiel próféta idejében. Hiszen a

Az ÚR színe előtt

Mennyei Édesatyánk! Hálás a szívünk, mert téged Atyánknak szólíthatunk, aki öröktől fogva örökké létezel. Te teremtettél mindeneket és a Te véghetetlen kegyelmed által áll fenn minden. Köszönjük, hogy a Te nagyságod nem akadályozta, hogy lehajolj hozzánk és megszólíts minket.

Köszönjük, hogy életünk útján haladva ígéd eligazít bennünket: tudhatjuk, mi a jó és mi a rossz, mi kedves és mi utálatos előtted. Most, amikor egy újabb szolgálati időszak van előttünk, nagy alázattal szeretnénk elkérni tőled azt a bölcsességet, ami nem e világból van. Látjuk, Urunk, hogy a világ bölcsessége a halálba visz, de mi az életet választjuk és az élet útján szeretnénk járni. Adj hát Lelkedből erőt, hogy értsük és szeressük elrendelt utadat, s minden parancsodat. Erősíts meg minket a hit bátorságával, hogy bármi is jöjjön, mi bátor hitvallókként tudjunk megállni minden helyzetben.

Segíts meg minket, amikor népedet, földi egyházadat kormányozzuk, hogy jó felé haladhassunk. Segíts, kérünk a mindennapok terheinek hordozásában a gyülekezetekben, az egyházmegyékben, az Egyetemes Egyházban. Adj bölcsességet, amikor döntéseket kell hoznunk, adj szeretetet, amikor fegyelmelnünk kell, és adj reménységet, amikor kilátástalannak látjuk helyzetünket. Őrizz meg minket a kétségbeeséstől, a csüggedéstől a hivatkozástól, a nagyragyástól és a büszkeségtől. Szeretnénk a tőled vett szeretettel és alázattal fordulni mindenkihez a legkisebbektől a legnagyobbakig.

Áldd meg egyházunkat, népeinket, nemzeteinket, országunkat, a vezetőket és a vezetetteket. A te jó Lelked vezéreljen minket az egyenes úton. Legyen a Te jó kedved rajtunk és kezünknek munkáját tedd állandóvá! A Jézus Krisztus nevében kérünk. **Ámen.**

Fazekas László

(Elhangzott 2015. január 17-én a rimaszombati református templomban a IX. Zsinat nyitó istentiszteletén.)

meggyengült, bukásra ítélt Asszír Birodalom csak pillanatnyi, lélegzetvételnyi időt adott arra, hogy Júdeában helyreálíthassa Jósias király a mózesi törvényeket és lerombolják a bálványoknak épített szentélyeket az egész ország területén. Csak néhány év, és a születő új birodalom, Babilónia, már kész volt arra, hogy minden népet és országot uralma alá hajtson. Ninive elfoglalásától számítva mindössze tizenöt év után már Jeruzsálem falait ostromolta Nebukadnecar.

(Folytatás a 7. oldalon)

„Mózesnek, Isten emberének imádsága. Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó, Isten! A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondd: Térjete vissza, emberek! Mert ezer esztendő előttem annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrvtátságnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad. Bizony, elmúlunk haragod miatt, indulatod miatt megsemmisülünk, ha magad elé állítod bűnünket, titkolt vétkeinket orcád világossága elé. Elmúlik minden napunk haragod miatt, úgy elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajlás. Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk. Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod? Taníts úgy számolni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! Fordulj hozzánk, Uram! Meddig késele? Könyörülj szolgáládon! Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben! Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!” (Zsolt 90,1–17).

Főtiszteletű Püspök Urak, Főgondnok Urak, nagytiszteletű Esperes Urak, Gondnok Urak, Lelkipásztor Testvéreim, tisztelt Vendégeink, keresztyén Gyülekezet! Nem egyszer hallottam idősebb szolgálattevőktől, püspököktől, hogy az egyház-kormányzói szolgálatnak nagyon lényeges eleme az imádság, ami egész életünk folyamán mindannyiunk számára fontos, de vezetőként különös figyelmet kell neki szentelnünk és megfelelő teret hagynunk számára életünkben. Miért? Mert ezt a szolgálatot nem lehet megtanulni. Valamilyen gyakorlatot lehet szerezni, egy kis rutinra szert lehet tenni, de ez vajmi kevés a megoldásra váró gondok özönében. Itt egyedül az segít, ha Isten segít!

Egy ciklus elején vagyunk, ilyenkor mindenki programban gondolkodik. Kormányok és köztársasági elnökök esetében számon tartják a száz napot: képesek-e valami olyat tenni, amelyből megállapíthatóvá válik rátermettségük. Viszont az egyház más jellegű közösség: különleges feladatot kaptunk Istentől: Őt magát kell felmutatnunk a világnak. Életünk által kell megmutatni, hogy lehet értelmesen, áldást kapva, az örök élet remény-

Ragaszkodni Isten igazságához

ségében élni és mások számára is áldássá lenni. Ehhez több kell, mint emberi akarat, ügyesség és rátermettség. Ehhez elsősorban nagy alázat, Istennel való kapcsolat, az Ő szuverén hatalmának elismerése és akaratának elfogadása kell.

Mindez Isten emberének, Mózesnek az imádságából is világosan megmutatkozik. Teljesen őszintén vall, amikor visszatekint a nép múltjára, az évszázadokra, a nemzedékekre, a harcaikra és a szabadításokra. Kimondja, hogy hajlék volt az Isten. Vagyis ott volt jó a népnek, ahol Isten velük volt. Akkor volt jó, amikor ők jártak Istennel, s nem Ő járt velük. Mint például a pusztai vándorlás során, ahol Isten felhőoszlop és tűzoszlop formájában előtük ment és ők követték. S amikor Isten velük volt, akkor otthon voltak ebben a világban, bármerre is vezetett az útjuk.

Az elmúlt időszak folyamán mi is csak akkor tudtunk áldást közvetíteni, amikor Rá tekintettünk és Benne lakoztunk. Amikor gondolataink, indulataink, akarásunk, cselekedeteink megegyeztek az Ő akara-

Fotó: Szarvas László

tával. A tapasztalat egyenesen azt mutatja, hogy ha az ember Istennel jár, akkor feladatot kap, kötelességei lesznek, amiket teljesíteni kell. Amikor Isten törvényt adott a népének, akkor azt is kijelentette, hogy ha megtartják a törvényt, akkor élnek és megáldatnak. De csak akkor! Mert Isten jogot formál erre a világra, s azt akarja, hogy mindenki éljen és az igazság ismeretére eljusson. Mózes ezt tudatosítja és tudatosítja velünk is imádságában: „öröktől fogva mindörökké vagy te, ó, Isten” (Zsolt 90,2) vagy amikor így szól az ember életének mulandó voltáról: „a halandót visszatéríted a porba” (Zsolt 90,3a). Életünk áldott lehet, értékes és sok gyümölcsöt teremhet, ha a Mózes ajkán elhangzó imádság a mi imádságunk is lesz: „Taníts úgy számolni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90,12). Amikor valakinek nagy terheket kellett hordoznia, komoly döntéseket kellett hoz-

nia, akkor általában mindig ezt a bölcs szívet kérte Istentől. Salamon is ugyanezt tette, amikor király lett. S amíg Istenre figyelt, addig áldásos volt az élete és uralkodása. Amikor attól eltért, akkor erkölcsi, társadalmi és politikai mélységbe zuhant, s vitte magával a népet.

Úgy gondolom, komoly tanítás ez számunkra: ragaszkodni az Isten által kijelentett igazságokhoz. Nem azonosulni azokkal az elgondolásokkal, véleményekkel, amelyeket az Isten nélkül élő ember – sok esetben a szabadság jelszava alatt – próbál diktálni ebben a világban. Mi a bűnre sohasem mondhatjuk, hogy megengedhető. A bűn nem más, mint céltévesztés, amely az embert eltéríti a helyes iránytól. Izrael életében is megtették ezt több alkalommal a hamis próféták, aminek aztán nagyon szomorú erkölcsi és társadalmi következményei lettek.

Mi ezt nem akarjuk! De fel kell készülnünk, hogy az elkövetkezendő időszakban komoly harc fog folyni szerte a világban az igaz és a hamis értékek között, a tisztaság és a tisztátalanság, a szent és a profán között. Sok minden feszül ma a világban és sok minden és mindenki jogot követel magának. Nekünk tudnunk kell, hogy hol a helyünk! Következetesen védenünk kell azokat az értékeket, amelyekről egyrészt az emberiség fejlődéstörténete alapján is elmondhatjuk, hogy az életet munkálják és előbbre viszik, másrészt, amelyeket Isten a kijelentésében szívünkre helyezett. Ha Istenre figyelek, akkor egyértelműen az élet útján kell járnom, mert Ő az életet munkálja.

Ezért ezen a mai napon is és az elkövetkezendő időszakban is szeretnénk elkérni Istentől azt a bölcs szívet, hogy mindig az Ő útiban járassunk: felismerve a hamiságot, azt elvesszük, és szeretve az igazságot, azt kövessük. Amikor Isten népe az Ő akaratát cselekedte, akkor áldást nyert. Akkor mindig örövezés volt a nép körében. Vigadoztak az Isten hatalmán, s csodálták azt a munkát, amit Isten végzett bennük és általuk. Mózes ezért is kéri azt, hogy az általuk végzett munkát tegye Isten állandóvá.

Mi is csak akkor fogunk tudni igazán örövezni, ha helyt tudunk állni a problémák, a különféle megszorítások, a kényszerítések gyűrűjében és minden csábítás és kísértés ellenére ragaszkodni fogunk Isten ígéjében kijelentett akaratához és igazságához. Ebben segítsen minket Isten! **Ámen.**

Fazekas László

(Elhangzott 2015. január 17-én a rimaszombati református templomban a IX. Zsinat nyitó istentiszteletén.)

Hat évtized Isten vezetése alatt

Olvasóink számára bizonyára nem kell bemutatnunk Szenczi László személyét, aki szinte havi rendszerességgel ír lapunkba bizonyágtételeket, vallomások. A felvidéki születésű tanár úr Szekszárdon él családjával és a napokban ünneplik hatvanadik házassági évfordulójukat. Kívánjuk számukra Isten megtartó szeretetét!

Isten gyermekeiként találkozhattunk egymással a mözsi bibliaórákon, ahol bizonyágtételeink lelki vágyódást ébresztettek bennünk egymás iránt: hogy legyen lelki társunk. A bibliaórák vezetője, Balla Rebeka diakonissza testvér, féltő szeretettel figyelte mindkettőnk lelki életét és arra figyelmeztetett: ne mi keressünk társat, hanem az Úrtól kérjük és fogadjuk el. Mivel földi távolság választott el bennünket (én a pápai tanítóképzőben tanultam), levelezés útján kezdtünk ismerkedni. Örömmel számoltunk be a naponként kapott aranymondásainkról, azok áldásairól, lelki tapasztalatainkról. Mindketten rendszeresen jártunk bibliaórákra. Ezek lelkileg közelebb hoztak egymáshoz bennünket. A későbbiekben már Szegeden tanultunk mindketten, s az egyetem bibliaóráira jártunk. Így gyakran volt lehetőségünk beszélgetni arról, hogy Isten szerint való-e kapcsolatunk, mert tudtuk: az Ő útmutatása szerint kell ismerkednünk, a jövőnket tervezni. Tudtuk, hogy együttes életünk csak övele lehet tiszta és áldott. Megismerve egymás belső lelki életét, meggyőződöttünk arról, hogy közös a gondolkodásunk a lelki dolgokról, közös a Jézussal való kapcsolatunk. Csak ezt követően döntöttünk, hogy az Úr útján járva kötjük össze életünket.

Jegyességünk idején próbatételt jelentett, amikor egy évig távol kellett lennünk egymástól. Én már középiskolai tanárként dolgoztam egy dunántúli gimnáziumban, leendő feleségemnek pedig még Szegeden be kellett fejeznie a főiskolát. A megőrzött leveleink igazolják, hogy e távollét alatt is erősíteni tudtak az Úrtól kapott bibliai igéink, amelyek gyakran teljesen megegyeztek. Isten megőrző kegyelme így készített fel bennünket a házasságkötésre, amely Istentől megáldott, csodálatos és különleges eseménye volt életünknek. Erre a legszűkebb családi körben került sor, de lelki testvéreinket értesítettük készülő házasságkötésünkről. Leveleinkben ezt írtuk: „Szeretnénk, ha összekapcsolt életünk Istennek szentelt élet lehetne, hogy tudnánk sugározni az ő szeretetét az emberek felé. Szeretnénk egész életünkkel az ő dicsőségét szolgálni.” A láthatatlan imaközösségek tizenhárom helyen: Somorjától Debrecenig imádsággal kísérték fogadalomtételünket. Mindezek arról győzték meg bennünket, hogy igazán az Úrtól van házasságköté-

sünk, melyre Szegeden, a Honvéd téri templomban került sor 1955. február 21-én. Az útravalóul kapott igék (Ef 5,19–33) egész életutunkra megadták a programot.

A több mint hat évtized gyorsan elmúlt. Ezalatt annyiszor megtapasztaltuk mennyei Atyánk megtartó, megőrző, gyakran megbocsátó szeretetét! Erősítettük egymást, ha elcsüggedtünk; felemeltük egymást, ha egyikünk elesett, de mindig a mi mennyei Atyánk vigyázó szeretete kísérte közös életünket, szövetségünket. Még a problémák, a próbatételek nehézségei között is éreztük, hogy Ő a javunkat akarja. Erőforrásunk a naponkénti bibliaolvasás volt. Gyermekeinket Isten áldásaként fogadtuk őszinte örömmel és igyekeztünk hitben felnevelni őket. A nehéz

időkben vállaltuk egzisztenciánk kockáztatása árán is megkeresztelkedésüket, konfirmálásukat. De voltak erőtlenebb napjaink is, s ilyenkor lelki táplálékot kerestünk áldozatok árán is, távolabbi gyülekezetekben. Minden hónap végén Szikszai Béni bizonyágtételeit, biblia magyarázatait hallgattuk egy budapesti gyülekezetben. Ezek mindig megerősítették lelki életünket.

Legyen áldott a mi Urunk, akinek védőszárnyai alatt élhettük együttes életutunkat szívünkbe zárva az ézsaiási igét: „Bízzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában örök köszálunk van” (Ézs 26,4). Ezen a köszálon maradván szeretnénk továbbra is az Ő dicsőségére élni. Isten legyen segítségünkre!

Szenczi László és Szenczi Lászlóné

Mit üzen az életem?

Mind gyakrabban kérdezem:

Mit üzen az életem másnak?

Minek voltam itt?

Életem elfolyt éveit mire tékoztam el?

Mit bízott rám MESTEREM?

Bűnbánattal kérdezem:

Mit üzen az életem?

**Hirdette mit Tőle vett,
hogy az ISTEN SZERETET?**

**Üzente, hogy az a vér megtisztít a
KRISZTUSÉRT,**

minden embert, aki hozzá viszi bűneit?

Mutatta a Golgotát?

**Hirdette, hogy van tovább,
hogy van Út a Menybe fel?**

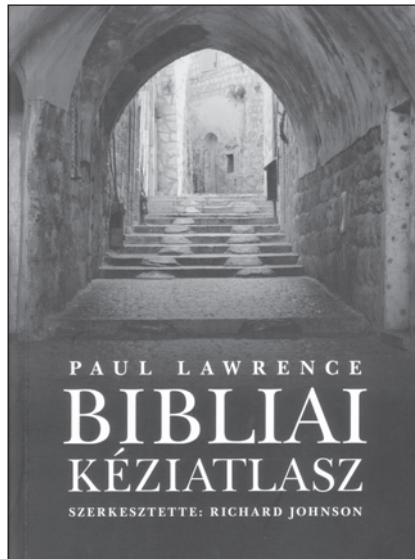
Mit üzen az életem?

Füle Lajos

Az első, ami az ember eszébe jut a könyv kézbe vétele után, hogy tényleg kéziatlasz. 175 oldalas, „normális” méretű könyv, amit akár állandóan a Bibliánk mellett tarthatunk, hogy tényleg kézi, kezünk ügyében lévő legyen.

A könyv hármas céljáról a könyv bevezetőjében olvashatunk: az atlasz a bibliai történelemmel és földrajzzal, valamint teológiával kíván foglalkozni. „A bibliai történelem fő sodrának lényege, hogy a Biblia fő üzenetének hátterét megadja. Isten szabadítót küldött a lázadó emberiségért: Jézust. A Biblia Istene a Biblia legmarkánsabb, egységes témája. A bibliai írók számára egyedül ő az, aki valós perspektívájában látja a történelmet. Amennyiben mi gondolkodunk ezt magunkról, csak saját beképzeltségünkről tennénk tanúságot” – olvasható a könyv első lapján. Ez a hármas megközelítés mindenképp hasznos olvasmány még azok számára is, akik

Bibliai kéziatlasz

csupán ismerkedni szeretnének a Biblia világával, akik pedig szisztematikusan olvasói a Szentírásnak, azokat a rend-

A helyén mondott ige

A *A helyén mondott ige* címmel jelent meg a pozsonyi egyházmegye lelkipásztorainak harmincnégy igehirdetését tartalmazó prédikációskötet. A kiadványban mindazon lelkészek igehirdetései olvashatók, akik 2014-ben az egyházmegye területén végezték szolgálatukat. A kötetben helyet kaptak azok az akvarellképek is, amelyeket Mátyás Lajos magyarországi nyugalmazott lelkész-esperes festett a pozsonyi egyházmegye templomairól.

A kiadványt Szabó András esperes, nagymegyeri lelkipásztor és Vámos Béla, felsőpatonyi lelkipásztor szerkesztette és Somogyi Alfréd, apácaszakálasi lelkipásztor rendezte sajtó alá.

A kötet megjelentetéséről ezt írja Szabó András esperes a könyv előszavában: „A leírt igehirdetések különbözőségükkel is egy irányba mutatnak, Istentől rendelt célt szolgálnak: hirdetik Isten elközelített országának üzenetét, hintik az élet igéjének magvait, hívogatnak, intenek, eligazítást adnak, és ha befogadjuk, akkor testi-lelki megépüléshez segíthetnek. Azzal az alázatos lélekkel adjuk közre egyházmegyénk első igehirdetés-gyűjtemény kötetét, amelyről Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelében tesz bizonyosságot, hogy: »az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja« (1Kor 3,7). Imádságos szívvel kérjük, hogy a Szentlélek munkálkodjon az igehirdetések által min-

den Olvasó szívében-lelkében, tegye személyhez szólóvá üzenetét”.

A Pozsonyi Református Egyházmegye lelkipásztorainak egy-egy igehirdetéséből készült kötetet a 2002 és 2014

közt esperesi szolgálatot ellátó Szabó András leköszönő esperesnek ajánlották szeretettel a keze alatt szolgáló lelkészek.

A prédikációskötet megrendelhető az egyházmegye minden lelkészi hivatalában, vagy közvetlenül az apácaszakálasi esperesi hivatalban.

—sa—

(Pozsonyi Református Egyházmegye, Nagymegyer 2014)

szerben gondolkodáshoz és tényszerű ismeretekhez segíti a kézikönyv a rövid szócikkeivel, a térképeivel és színes képanyagával.

A Bibliai kéziatlasz a teremtéstől kezdődően a Kr. u. 3. századig tárgyalja a történeteket. Fogalmakat, személyeket, eseményeket, földrajzi helyszíneket, korokat – tehát a Szentírásban előforduló tényeket mutatja be, amik tulajdonképpen emberi kapaszkodók a Biblia megismeréséhez. Tények és ismeretek, hogy az olvasott anyagból tudás váljék. „Téglák”, amik ha a helyükre kerülnek, segítik a tisztánlátást. Természetesen mindezen történelmileg, földrajzilag bizonyítható tények csupán száraz adatok, „csak” tudás marad, ha a Biblia Istene, Szentlelke által nem formálja tudásunkat hitté.

De egy bölcs ember mondása szerint: amivel az ember foglalkozik, az foglalkoztatja. Úgyhogy, legyenek minél többen, akik – akár ennek a könyvnek a segítségével – Isten dolgaival foglalkoznak!

—kdl—

(Kálvin Kiadó, Budapest 2014)

Feladvány

Milyen a helyén mondott ige Salamon bölcs mondása szerint?

Kérjük, hogy megfejtésüket legkésőbb **március 15-ig** nyílt levelezőlapra, képeslapra vagy e-mailen juttassák el a Kálvinista Szemle szerkesztőségének címére (**930 10 Dolný Štál 386**). A helyes választ beküldők közt ajándék könyveket sorsolunk ki.

A decemberi számban feltett kérdésre azok válaszoltak helyesen, akik szerint a *monográfia* valamely szűkebb tárgyra vonatkozó kérdést kimerítően tárgyaló tudományos művet jelent.

Azon kedves olvasóink közül, akik helyes megfejtést küldtek be, hárman részesülnek – a Zsinati Elnökség jóvoltából – könyvjutalomban, mégpedig **Hostina Márk** (Komárom), **Korchňak Margit** (Kassa) és **Tóth Mária** (Kisráska).

Mindhárman egy *Isten szól hozzád!* című gyermekeknek szóló áhítatos könyvet kapnak ajándékba. Nyereményükhöz gratulálunk, postán küldjük el.

A szerkesztőség

2014. december 31-én egyházunkban lezárult egy hatéves választási ciklus. A kilenc egyházmegye három esperesi szolgálati helyén nem történt változás: a gyülekezetek a szolgálat folytatásával bízták meg az espereseket. Az alábbiakban pár mondatban ők fogalmazzák meg, milyen elképzeléssel indulnak tovább.

GÖMÖRI EGYHÁZMEGYE

Isten kegyelméből immár nyolc éve vagyok a Gömői Református Egyházmegye esperese. Ez volt a harmadik választás, amikor egyhangúlag jelöltek és választottak meg erre a szolgálatra. Szándékosan használtam a szolgálat szót, ugyanis az esperesi megbízatás számomra elsősorban nem rangot jelent, hanem egy nagyobb közösségben, Szlovákia leghátrányosabb helyzetű régiójában, Gömörben végzett és végzendő szolgálatot. Azt is el kell mondanom, hogy nagy megtiszteltetés a gyülekezetek bizalma, szeretete és tisztelete, melyet esperesi szolgálatomban eddig is érezhettem.

Nagy Ákos Róbert

Fontos számomra az az áldozatkész, testvéri, szolgatársi közösség is, ami egyházmegyénk lelkesi karát jellemzi. Az utóbbi időszak egyik legnagyobb eredményének éppen azt tartom, hogy az egymástól elszigetelődött lelkesi szolgálatból és zárkózott gyülekezeti élettől eljutottunk oda, hogy nagyobb közösségben gondolkozunk, közösen szervezzük programjainkat és nyitottabban éljük meg hitünket.

Erre azért is van szükség, mert a gömői gyülekezetek jelentős része fogyatkozó, alacsony lélekszámú közösség, akiknek egyre nagyobb tehertétel a hitvalló ősöktől kapott örökség megtartása és ápolása. Bízom abban, hogy közösségi és missziói alkalmaink hozzájárulnak gyülekezeteink és gyülekezeti tagjaink megerősítéséhez. Ebben a közelmúltból is van pozitív tapasztalatom.

Természetesen sok még a tennivaló, a kihívás és a feladat, ami ránk vár a következő időszakban. Ehhez pedig a bennünket eddig is megtartó Istent hívom segítségül.

Sok még a tennivaló, a feladat

ABAÚJ-TORNAI EGYHÁZMEGYE

„Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait...” (1Kor 4,1). Hálás vagyok minden egyházmegyei alkalomért: a tanácsülésekért és közgyűlésekért, a rendszeres lelkészértekezletekért, az ott elhangzott előadásokért, az ünnepekért, a konfirmándus napokért, a bibliaismereti versenyekért, az énekkari találkozókért, az ifjúsági alkalmakért, a konferenciákért, az egyházlátogatás építő alkalmaiért. Munkánkat igyekeztünk úgy végezni, mint Krisztus szolgálói: legyen egyedül Ővé a dicsőség! Ugyanakkor jöjjön Ötöle a megbotránkoztatás mindazért, amiben méltatlan és rest szolgáknak bizonyultunk. Az egyházmegye vezetőivel tudjuk, mit jelent sáfárnak lenni a 23 anyagyülekezet és a 21 leányegyházköztség élén állva. Látjuk, hol vannak stabil gyülekezetek, és hol van szükség lelkészre. Tudjuk, hogy néhány gyülekezet annyira megfogyatkozott, hogy nem képes betölteni anyaegyházközségi feladatkörét, és hogy a legtöbb gyülekezetből a fiatal generáció elvándorol. De örömmel látjuk azt is, hogy vannak növekedő gyülekezetek, és tudjuk, hogy meg kell találnunk a megoldást a kételyvűség állapotára. Munkánk végzéséhez világos irányelvre van szükségünk. Ami vezérel minket a döntéseinkben, segít a feladatok helyes meglatásában, megvéd a téves önértékeléstől, és megőriz a mai kor által kínált csapdától. A sáfár munkájához számomra három irányelv a meghatározó: a gyülekezetközpontú gondolkodás, a pásztori lelkület és az ékes és jó rend. Ezt tartottam szem előtt az eddigi szolgálataimban.

Orémus Zoltán

tomban is. Miért vállaltam újra az esperesi szolgálatot? Mert – megköszönve a gyülekezetek bizalmát – szeretném folytatni a szolgálat és a sáfár munkáját.

ONDAVA-HERNÁDI EGYHÁZMEGYE

A Kálvinista Szemle szerkesztősége megkért, hogy röviden fogalmazzam meg

azokat a szempontokat, amelyek szerint az ondava-hernádi egyházmegye espereseként nekiindulok a második ciklusnak.

Egyházmegyénk szempontjából nagyon fontosnak ítélem a belmisszió végzését, ami hatással lehet a külmisszióra és a diakóniára is. Egyházunk történelméből számomra nagyon inspiráló a második világháború utáni ébredési mozgalom ténye, amely Kelet-Szlovákiában elérte mind a magyar mind pedig a szlovák gyülekezeteket. A szlovák gyülekezetekben ezt a munkát Vaszi János végezte, amikor Bánócon és Vásárhelyen szolgált. Ebből az ébredésből merítettek sokan inspirációt a teológia elvégzéséhez majd a lelkesi munkához, akik aztán évtizedeken keresztül szolgáltak a szlovák gyülekezetekben. Vaszi Jánost az *ApCsel 20,24* szavai buzdították a buzgó és fáradhatatlan belmisszióra: „*De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosá-*

Juraj Brecko

got tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról”. Az új választási időszakban tehát szeretném még jobban elmélyíteni a belmissziót egyházmegyénkben. Gyülekezeteink segítségére kívánunk lenni, hogy a gyermekek, a fiatalok, a középkorúak és az idős generáció tagjai közt élő misszió folyjék.

De szintén munkálkodnunk kell a külmisszióban és a diakóniában is. Mindezekhez azonban lelkes és buzgó emberekre van szükségünk. Honnan vegyük őket? Épp a belmisszió, az evangelizációk, a csendesnapok, gyermek- és ifjúsági táborok résztvevői közül... Nagyon lelkesítően hat rám a Kárpátaljai Református Egyház buzgó missziója és a diakóniájának mélysége, amit ez a viszonylag kicsi egyház végez. Célkitűzésem, hogy a rám bízott gyülekezeteket biztassam, hogy lelkesebben végezzék a missziót, és hogy ne elégedjenek meg az átlagos „egyházi üzemmóddal”, de hogy igyekezzenek kreatívan, frissen és konkrétan cselekedni, fáradhatatlanul tanúságot tenni Isten kegyelmének evangéliumáról.

–kl–

(Befejezés a 2. oldalról)

A birodalmak ma sem, azóta sem viselkednek másképpen, mert a birodalmak sohasem elégedettek, mindig több hatalmat, nagyobb gazdagságot akarnak. Ehhez pedig a leigázott népek rabszolgaságba taszításán keresztül vezet az út: nekünk is rá kell ébrednünk, hogy a birodalmak sohasem jótekönykodnak, vagy amit adnak, annak a sokszorosát veszik vissza.

Isten népének ebben a mérhetetlenül nehéz helyzetben segítségre volt szüksége. De kiben reménykedhettek és bízhattak azok, akik akkor Palesztina területén két világbirodalom között próbáltak túlélni? A saját erejükben, a fegyverekben, a hatalmas birodalmak árnyékában a viszonylagos függetlenségükben? Kiszemmiségükben? Emberileg számítva a jövő semmi jót nem hozhatott számukra, hiszen mit tehet egy aprócska nép ilyen helyzetben? Úgy érezhették, hogy reménytelen a helyzetük, ezért hol az egyik, hol a másik oldalon próbálkoztak pártfogót keresni. Úgy érezhették, hogy magukra maradtak, és nincs reális esélyük a dolgok megváltoztatására: beolvadnak a birodalmak olvasztótégelyébe.

De egy valaki azonban bizonyosan nem feledkezett el róluk és kilátástalan helyzetükben már előre bejelentette a szabadságot. Ézsaiás prófétán keresztül is bátorította a népet, amikor ezt mondja az Úr: „Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldal támogatlak” (Ézs 41,10b). Ebben a kilátástalan helyzetben mégis van megoldás?! Igen, van, mert Isten sohasem hagyja el a benne reménykedőket, sőt győzelmes jobbjával meg is segíti.

Azonban ez nem maradhat titokban! Isten nem azért kötötte meg a szövetséget népével, hogy aztán szó nélkül magukra hagyja őket vagy néhány „odafigyelő” ember ezt megismerje. Jézus is, amikor a keresztelés nagy parancsolatát adja a tanítványoknak, ezt mondja: tegyetek tanítványokká minden népeket! A szabadság útját tovább kell adni, Isten reménységet adó ígéit mindenkivel meg kell ismertetni! Mert Istennek van szava az ő népéhez, mert Isten nem néma, szótlán bálvány, hanem élő Úr! Szavára állt elő a világ, szava teremő és megtartó erő! Ezékiel prófétának is ezt mondja: „Emberfia! Szólj a néphez! ... Ha Igét hallasz tőlem, figyelmeztessd őket az én nevemben!”

A prófétát Isten őrállónak hívja el, akinek legelsőként kell meglátnia az ellenséget, a veszélyt és fűjnia kell a kürtöt!

Ilyen őrállónak hív ma is bennünket az Úr! A szolgálattétvő lelkészeket, tisztségviselőket, gondnokokat, presbitereket és gyülekezeti tagokat. Mindenki a maga he-

Téged ilyen őrállóvá tettek...

lyén az őrálló feladatát kapta Istentől! „Emberfia! Szólj a néphez! ... Ha Igét hallasz tőlem, figyelmeztessd őket!” Ez nem passzív, álmag és langyos tevékenység, hanem éberséget és figyelmességet, Istenre való figyelést és tőle jövő bölcsességet igényel, hogy megfelelő legyen a védekezés az ellenség ellen. De az őrállónak nem a biztonságot nyújtó falak között van elsősorban a helye, mert onnan feltehetőleg nem sokat fog látni és a hangja is csak kevesekhez jut majd el. Ráadásul a figyelmeztető kürtöket sem a négy fal között fűjták meg, hanem ott, ahol a nép meghallhatta! Egy kicsit eligazít bennünket ez az ige abban is, hogy szolgálattevőknek valójában hol is a helyük. Ezzel kapcsolatban nagyon érdekes és megfontolandó, hogy a múlt rendszerben mindent elkövettek, hogy bezárjanak bennünket a templom négy fala közé, most meg sokszor mi magunk tesszük ugyanezt, és még dicséretet is várunk ezért... Vagy rosszabb esetben elítéljük azokat, akik kilépve a templom, az egyház biztonságot nyújtó keretei közül, az egész nép mindenne-

mű gondjaival és bajaival is közösséget tudnak vállalni.

De hol van most az ellenség, meglátjuk-e és kellő időben tudunk-e jelezni a népnek? Lehet, hogy most sokan visszakérdeznek: de, hát ez a mi dolgunk? Igen, ez a mi dolgunk, előbb olvastuk az ígéből az őrálló feladatáról: „az ország népe választ a maga köréből egy férfit, és őrállóvá teszi, az pedig látja jönni a fegyveres ellenséget az ország ellen, és megfűjja a kürtöt, hogy figyelmeztesse a népet”.

Sok magyarázat ehhez nem szükséges, hiszen nagyon világos és nyilvánvaló feladat: megfűjni a kürtöt és figyelmeztetni!

De hol van most és ki a mi népünk ellensége? Ezékiel próféta idejében ott volt Babilónia, aki világbirodalomként rabságba taszított minden népet. Úgy lehet felismerni, hogy valaki nem barát, hanem ellenség, hogy ma is rabságba akar bennünket taszítani, sőt rabszolgaságba!

Egyik oldalon ellehetetleníti népünk életét, elveszi munkája gyümölcsét, kihasználja erejének legjavát, a másik oldalon pedig olyan világot hoz létre körülöttünk, ahol a hitet, az üdvösség elnyerését Jézus Krisztusban és az Istenre való odafigyelést a múlt relikviái közé és a történelemkönyvek lapjaira száműzi.

Mindkettő következménye hatalmas pusztítást eredményezhet, ezért kell határozottan szólnia a prófétának. Ezékiel világos útmutatást kap: ha nem figyelsz, alszol és nem szólsz, és nem fűjod meg a kürtöt ott, ahol meglátod a fegyveres ellenséget, és elpusztul a nép, vérüket rajtad kérem számon. Belegondoltunk-e, miközben felelősségteljes az őrálló küldetése: életet mentő szolgálat! S amikor az ember erre ráeszmél, akkor nyilván megremeg a térde, mert mit lát, amikor önmagára néz? Gyenge és esendő ember. „Egy hang szól: Kiált! Én kérdeztem: Mit kiáltok? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé”. Igen, az őrálló próféta is már csak ilyen, „csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé”. De az őrállónak nem magától van az ébersége, nem magától van az ige sem, amit mondania kell! Hanem egy olyan forrásból, amely végtelen erővel és hatalommal teljes: Isten végtelen szeretetének forrásából!

Ez a forrás maga az Úr Jézus Krisztus, akiben enyhülésre találhat minden gond és bánat, akiben megoldásra jut a gyengeség és az elesettség is. A próféta kürtfűjása egyben az ellenség legyőzését is jelenti: mert Jézus legyőzte a legutolsó ellenséget is: a halált, ezért a népet figyelmeztető kürtzengés a Krisztus szabaddítására való felhívás! „Emberfia! Téged ilyen őrállóvá tettek Izrael házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztessd őket az én nevemben!” Nincs annál csodálatosabb feladat, mint ezt a jó hírt, a Krisztusban elkészített szabadságot, amit Isten minden ember számára elkészített, továbbzengeni!

Eredményes volt-e a próféta hívása, sikerült-e megmenekülnie a népnek Ezékiel idejében? Igen! Hiába volt a fogság, hiába voltak az erős és nagy birodalmak: Isten szabadságot adott a népnek, mert aki hozzátartozik, az van biztonságban! Ma már ezek az ókori birodalmak (Asszíria, Babilon) nem léteznek, mert ők kerültek a történelem lapjaira és a múlt relikviái közé. Ellenben Isten népe és Isten országa ma is létezik Jézus Krisztusban: boldog, aki nála keres oltalmat és menedéket! **Ámen.**

Palcsó Attila

„Mert a Szentlélek jónak látta, és vele együtt mi is...” (ApCsel 15,28a).

Pozba, Barsbese, Barsbaracska és Újlót reformátussága szeptember 28-án egykori lelkipásztorára, Császár Lászlóra emlékezett halálának 20. évfordulóján a zsigárdi temetőben. A néhai lelkipásztor családja nagy szeretettel fogadta az emlékezőket. Dukon András pozbai lelkipásztor méltatta az egykori előd szolgálatát, aki 27 évig volt hűséges pásztora a négy gyülekezet reformátusságának.

Baják Margit

Elismerés, amiből erőt merítünk

Az öt szlovákiai református alapiskola egyike az érsekkétyi. Ez az intézmény immár tizenhat esztendeje igyekszik kicsit másként gyarapítani a felnövő ifjúságot. Hosszú időn keresztül nem volt lehetőség egyházi oktatásra, református iskoláink ezt kínálják a szülőknek, növelve ezáltal a sokszínűséget az oktatásban is. Az itt dolgozó tanárok keresztyéni kötelessége az értékek átadása.

Bár a pedagógusi munka napjainkban bizony gyakran komoly problémákkal mérgeződik, de aki komolyan veszi hivatását, nagyon sok örömben is részesül. Az igényesség, értékközlés, mások megbecsülése nemesíti mindennapjainkat, az ünnepnapok, a találkozások és elismerések pedig erősítenek, hogy nem hiábavaló a fáradkozás.

Ezért aztán örvendetes volt az az esemény, amikor munkatársunk, **Hajdú Árpád** a megtisztelő Makkai Sándor-díjban részesülhetett, amelyet 2014. augusztus 30-án Kecskeméten, a Kárpát-medencei református tanévnyitón vehetett át. Az alábbi méltatás az alkalmon hangzott

el: „Hajdú Árpád az érsekkétyi református alapiskola matematika-kémia szakos tanára. 19 éve van a katedrán, ebből az utóbbi 14 évet tölti a fent nevezett intézményben. Hithű református családban nőtt fel, már igen fiatalon bekapcsolódott faluja gyülekezeti szolgálatába. Hosszú éveken keresztül a gyülekezet egyik gondnoka volt, már az iskolaalapítás idején is értékes gondolatokkal, meglátásokkal segítette a 15 éve működő intézményt. Tanárként szerény, megértő, megfontolt, igazságos, ugyan-

A díjazott Bölskei Gusztáv püspöktől átveszi a díjat.

akkor következetes és szigorú is, ennek ellenére (vagy éppen ezért), a diákok szeretik és tisztelik. Osztályfőnökként is közkedvelt, megérti a serdülő ifjúság gondjait, terelgeti magatartásukat, nyitja a vadhajtásokat. A két választott

November 9-én a gyülekezetek tagjai Perbetére látogattak, hogy megemlékezzenek Szaszák Bertalanról, aki 60 éve távozott a pozbai gyülekezet szolgálatából Perbetére. A temetőben zoltárrészlet és rövid életrajz elhangzása után a gondnokok elhelyezték a síron az emlékezés koszorúit. A 90. zoltár éneklése után az emlékező gyülekezetek elkísérték Dukon András lelkész lelkész dédnagyapja sírjához, ahol szintén koszorút helyeztek el. Dukon András elmondta, hogy mindkét lelkipásztor a múlt század egyik legnehezebb időszakában, a II. világháború alatt és után szolgált.

Dukon András

tantárgyon kívül nagy figyelemmel alakítja, szépíti az iskola környezetét, a tanulókkal közösen gondozza a zöldövezeti részeket, a természet adta esztétikumot ápolja, tanítja. Iskolán kívüli munkáját a zeneszeretet is jellemzi, hiszen a falusi népdalkör sikeres, hozzáértő vezetője, a helyi református gyülekezeti kórus oszlopos tagja.

Kollégaként figyelmes, szűkszavú, együttérző, konfliktuskerülő, keresztyéni példaadással bíró személyiség, így példakép lehet (az is) szűkebb patriája, de mindannyiunk számára is.”

Bohák Valéria

Jubileum Zsigárdon

Zsigárdi egyházközségünk idősebb gondnoka, Szabó Gyula, 2014. december 22-én töltötte be a 70. életévét.

Éveken át presbiterként, majd 2002-től gondnoki tisztségben szolgált hűséggel közöttünk. Karácsony második ünnepén szép számú templomi közösségben a gyülekezet lelkipásztora (jelen sorok írója) az „áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, akinek az Úr a bizodalma” (Jer 17,7) igével köszöntötte a jubilánst és vázolta fel életének főbb állomásait. Akit az Úr megáld, annak számára öröm a szolgálat és igéje megtartóerő a kellemes és próbatételes időben is.

Ez a hitbéli megtapasztalás éljen az ünnepelt szívében idős éveiben is!

Jókívánságait kifejezte gondnoktársa felé **Baranyay Alajos** polgármester is, aki átadta gyülekezetünk ajándékát.

Iván István

Igen gazdag volt a 2014-es év adventje a barsi egyházmegyében. Voltak vásárok, játékonysági börszék, karácsonyváro foglalkozások, adventi evangelizációs alkalmak, hétközi istentiszteletek vendég igehirdetőkkel és koncertek. Écsi Gyöngyi Léván szolgált, a Franz Schubert vegyeskar Zselizén, a Tabulatúra régizene-együttes Ipolybélén, Ipolypásztón, Zalabán, Pozbán, Érsekkétyen, Nagyölveden, Fegyverneken, Mészáros János Elek pedig Kisóvárott.

Az utóbbira hívnám fel a figyelmet. Mészáros János Elek, a *Csillag születik* című tehetségkutató 2012-es győztese. De elsősorban Istent szolgáló presbiter, nagy szívvel és hanggal, aki az Úrtól kapott talentumát kamatoztatja. Nemcsak éneklésével, az énekekkel, hanem az énekszámok közötti „felvezető szöveggel” is Istent szolgálja, mert az gyönyörű, őszinte, tiszta bizonyosságtétel az Úrról. Már

Karácsonyvárás Negyeden

A negyedi egyházközség advent második vasárnapján egy hangulatos karácsonyváro délutánnal kedveskedett idősebb egyháztagjainak. Nagy szeretettel hívtuk minden 70 év feletti testvérünket, akik Istennek legyen hála, szép számban el is fogadták meghívásunkat. Különleges alkalom volt ez, mivel sokan közülük egészségi ál-

Gyakran emlegetjük, hogy a szeretet nem ismer távolságot, akadályokat. Csodálatos volt megtapasztalni mindezt, amikor hosszas egyeztetés, megannyi szervezkedés, közös munka után három furgon begördült a simonyi kultúrház parkolójába 2014. december 22-én.

Több száz kilométerről jöttek, több mint négyszáz rászoruló gyermeknek hoztak játékot, új ruhát, élelmiszert, édességet, és számtalan olyan holmit, melyekből sokan nem szenvedünk hiányt, de bizony vannak helyek, hideg, fűtetlen otthonok, ahol még ma is csak gyertyacsonkok pislákolnak lámpa helyett, ahol a vizet tűzhelyen melegítik a heti egy fürdéshez, ahol a karácsonyfa helyett esetleg egy fenyőág sugallja jelképesen: karácsony van. Helyek, ahol nagyon várták az angyalokat. És az angyalok jöttek: a pozsonyi egyházmegye gyülekezeteiből. Ebéd után pedig a gyermekek is érkeztek. A pálfalai dicsőítő zenekar csodálatos hangulatot és jókedvet teremtett, majd ezt követően Gál László, simonyi lelkipásztor köszöntötte a jelenlevőket. György András somorjai lelkipásztor pedig az üzenetet, az evangéliumot hozta: Ne féljete... nem vagytok egyedül!

Karácsony előtti eseményekről Advent fényei Barsban

ezért is fontos kiemelni az adventi alkalmak sorából az ő koncertjét. És itt jön a másik ok: Kisóvár. Ez a hétlevelkes kicsiny

gyülekezet. És annak gondnoka, **KISS Gyula**, sebészorvos. Ő volt a koncert szervezője, „reklámmenedzsere”, s hogy jó munkát végzett, bizonyította a tény, hogy

a kisóvári templom megtelt. Egyetlen üres pad sem maradt, a pótszékek is mind foglaltak voltak. Lám, nem a létszám a fontos egy-egy gyülekezetben (Isten sem a mennyiséget nézi), hanem a szív, amivel szolgálnak a gyülekezet őrállói, s a reménység: ha kevesen vagyunk is, de vagyunk!

Milyen szép a koncertet adott kifejezés. Mert Mészáros János Elek sokat adott hallgatóságának. Gyönyörű hangján, a szép énekszámokon, nemzeti identitást erősítő szavain túl hitet, reménységet, szeretetet. Köszönjük neki, köszönjük a szervező gondnoknak, de elsősorban Istennek!

—ae—

vábbaikban kántorunk és a tiszteletes úr közös muzsikálása zengte be gyülekezeti termünket, valamint néhány testvérünk versmondással kedveskedett. A szeretetvendégség jó hangulatához a presbiterek járultak hozzá, gazdagon megterítve az asztalt.

Azt hiszem, hogy mindannyiunk nevében mondhatom, felemelő érzés volt e szép, adventi délután részesének lenni.

Özv. Takács Lászlóné

Összefogás a pozsonyi egyházmegyében

A gyermekek ragyogó szemmel vették át a névre szóló csomagokat. Zsibongás támadt, nevetés, mely felmelegítette a szíveket. A program végül tánczással és szeretetvendégséggel zárult. Az autók pedig az angyalokkal visszatértek nyugatra – üresen. Mi pedig álltunk és néztük, ahogy lassan eltűnnek a kanyarban. Csöndesen imádkoztunk, hogy épségben hazaérjenek, és hálát adtunk Istennek, hogy Gömört nem felejtették el. És mi sem felejtjük el, hogy általuk a csoda ott is megszű-

itleniekre! Isten adjon erőt és adjon a szívekbe mindenütt ilyen indulatot és összefogást. Soli Deo gloria!

Gál László

letett, ahol már sokan nem hisznek benne. Álltunk, és azon töprengtünk, mit is adhatnánk cserébe. Nincs másunk, mint a hálánk. És a köszönet. Köszönet minden családnak, minden embernek, aki gondolt az

A György András somorjai lelkipásztortól kapott információk szerint közel 150 kilogramm tartós élelmiszer, tizenöt dobosnyi játék és könyv, valamint 240 zsáknyi ruhanemű, cipő és sok egyéb használható ajándék képezte a szállítmányt. Az adakozók a csicsói alapiskola diákjai, a csilizpatasi, a csilizradványi, az ekecsi, a felsőpatonyi, a jókai, az illésházai, a kulcsodi, a nagymegyeri, a nemesócsai, a Padány-böggellői, a somorjai, a Szap-nyáradai, a bátorkeszi (a komáromi egyházmegye-ből) gyülekezetek tagjai voltak. A gyűjtést a pozsonyi egyházmegye diakóniai előadója, **Misák Alica** és György András lelkipásztorok koordinálták, Patason és Somorján gyűltek az adományok. Mindkét helyszínen szorgalmas munkatársak csomagolták, válogatták az adományokat. A célállomásnak kijelölt falvak (Simonyi, Darnya, Gortva és Serke) lelkipásztortól érkezett felmérés szerint névre szóló csomagok készültek.

Győzni – minden áron?

Áron hónapok óta rendszeresen edz. Stopperral méri az idejét, hogy tudja, hol tart a készülésben. Húga, Emese is csatlakozott hozzá. Igaz, hogy ő kicsit lazábbra veszi a tréninget, de a maga módján azért próbálkozik. Számára nem annyira szórakoztató a frissen hullott hóban, vagy épp az olvadó latyakban taposni a kilométereket, csak azért, hogy elől végezzen a versenyben. Ő „csupán” a futás kedvéért fut. Áron a győzelemre is hajt.

A versenyt megelőző napon Áron legjobb barátja, Zoli is bejelentette: csatlakozott ő is, bejelentkezett, ott lesz a rajtnál. – Készültél eleget? – teszi fel a kérdést barátjának Áron. – Szerintem rendelkezem olyan állóképességgel és fizikai adottsággal, amivel bátran nekivághatok. Tudod, hogy júliusban én lettem az iskolában a tíz kilométeres távon az első a saját kategóriámban. Nem lesz probléma a holnapi nappal sem – mondja magabiztosan Zoli. – Haaaát, biztos, jó döntés ez, amikor felkészülés nélkül jelentkezel erre a téli versenyre? Nem ugyanaz decemberben futni, mint júliusban – teszi fel a kérdést Emese, ahogy meghallja, miről beszélget a két fiú. – Tudod, hogy Áron hetek óta készül és én is kimegyek olykor-olykor vele a terepre, hogy szokjam a viszonyokat, meg hogy szerezzek egy kis kondíciót.

De Zoli egy enyhe mosoly kíséretében lezárta a témát és már valami egészen másról kérdezte barátját.

A verseny napján nem sokan voltak, mert az időjárás eléggé zord volt. Sokan inkább a szoba melegét és biztonságát választották, mint a hóhullást és a fagypont alatti időt.

De Áron, Zoli és Emese ott toporogtak a startvonalnál és amikor eldőrdült a startpisztoly, egyszerre vágtak neki a távnak. Az első kilométerek jól teltek, még viccelődni és nézelődni is volt erejük. De a hatodik kilométernél Zoli előbb lassulni kezdett, majd átment sétálósba. Áron továbbra is élvezte a mozgást, nem érzett fáradtságot. Amikor érzékelte, hogy barátja szinte leállt, az első pillanatban nem tudta, mit tegyen: fusson, vagy maradjon. Az esze „tolta” tovább: ez egy verseny, én szólтам Zolinak... A szíve viszont ezt mondta: de hát a barátod, megéri egy győzelem kedvéért elhagyni? Emese ezalatt beérte Zolit és pillanatok alatt felmérte a helyzetet. De nem szólt, hanem lassított, majd társult a gyaloglóhoz.

Csendben rótták a métereket, de mikor elérték a következő kanyart, Zoli újból megpróbálkozott a futással és: szembefutott Áronnal. – Hát te? – kérdezte, meglepődve barátját. – Visszafelé futsz? Így nem fogsz győzni! – Nem tudtam, mi lett veled, inkább visszafordultam. De látom, minden rendben. Futhatunk? – és a trió újra közösen futott és ért be a célba, ahol örömmel és meglepődve vették tudomásul, hogy elsőik lettek.

De mint utóbb megtudták, a versenykiírás szerint hiába értek be egyszerre, a dobogó legfelső fokára csak egy állhatott fel közülük: csak egy lehetett az első. És a szempont, ami döntött: hogy hármójuk közül ki volt a legfiatalabb. Zoli egy hónappal később született, mint Áron...

Emese sírva nézte a dobogó tetején büszkélkedő Zolit. Egy életre megtanulta: győzni jó, de nem minden áron!

Kis Lucia

Kő az úton

M. Geesche után németből

*Gondolod, kerül életed útjába
egyetlen gátoló kő is hiába?
Lehet otromba, lehet kicsike,
hidd el, ahol van, ott kell lennie.
De nem azért, hogy visszatartson téged,
se, hogy lohassza kedved, merészséged.
Jóságos kéz utadba azért tette,
hogy te megállj mellette,
nézd meg a követ, aztán kezdj el
beszélni róla Isteneddel.
Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
küld azzal az akadállyal neked.
S ha lelked Istennel találkozott,
utadba minden kő áldást hozott.*

Túrmezei Erzsébet

„Amikor beismerjük hibáinkat, nem a kudarcunkat ismerjük el, hanem azt, hogy emberek vagyunk, akikben megvan a lehetőség a kedves és önzetlen, illetve az önző és bántó magatartásra egyaránt.”

(Gary Chapman)

„Tebenned bízunk eleitől fogva...” – zengett a 90. zsoltár, egyházunk új összetételű, IX. Zsinatának első, ünnepi ülésén. A nyitó istentiszteletre a zsinati atyák és a számos meghívott vendég a rimaszombati templomban gyűltek össze, 2015. január 17-én.

Erdélyi Pál, zsinati tag köszöntötte a résztvevőket és vezette az ünnepi istentiszteletet, amely keretében sor került **Fazekas László** megválasztott püspök és **Fekete Vince** megválasztott főgondnok eskütételére, beiktatására. Igaz, a püspök és főgondnok már az előző időszakban is betöltötte ezt az egyházkormányzói tisztelet, de – törvényeink szerint – hivatali megbízásuk a tavalyi év utolsó napjával véget ért. Így most újra

Rimaszombatban zajlott az ünnepi beiktatás Isten közelségére van szüksége a világnak

ség – fogalmazott a püspök. Fontos igazsággként mondta ki, hogy akkor tudunk áldásokban lenni és áldást közvetíteni, amikor az Úrban voltunk, Istenre tekintettünk. Ezt tette Mózes is: ez a lelkeség sugárzik át az egész imádságán. Az Istenre tekintő lélek soha nem mondhatja a bűnre azt, hogy az elfogadható, vagy tolerálható. Azért van bölcs szívre szükségünk, hogy csak az Isten beszédéből fakadó értékeket tudjuk követni és semmi mást – mondta útmutatásként Fazekas László.

Püspökünk és főgondnokunk **Csúry István**, királyhágómelléki püspök kezé-

püspöke, valamint Csúry István, királyhágómelléki püspök. Őket követte **Miloš Klátik**, a Szlovákiai Evangélikus Egyház püspöke, aki egyben a Szlovákiai Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke is, valamint a szlovák kulturális minisztérium képviselőjében **Ján Juran**, az egyházi osztály igazgatója, **Huszár Pál**, a dunántúli egyházkerület főgondnoka, **Thomas Fender**, a Diakonisches Werk képviselője, valamint **Farkas Gáspár**, a komáromi gyülekezet gondnoka.

A köszöntésekre Fekete Vince főgondnok válaszolt, aki megköszönte a bizal-

Egyházunk elnökeinek esküje. (Fotók: Szarvas László)

esküt kellett tenniük, hogy a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház IX. zsinati ülészakában is minden ékes és szép renddel történjék.

A vendégek sorában köszönthettük – az új zsinati képviselők mellett – a Kárpát-medencei református egyházkerületek több püspökét és főgondnokát, a szlovákiai keresztyén egyházak képviselőit, a magyar és a szlovák állam egyházakkal foglalkozó magas beosztású állami hivatalnokait, egyházunk németországi partnereit, segítőit és a felvidéki magyar közösség vezetőit.

Fazekas László püspök igehirdetésében, a *Zsolt 90,1–17* alapján – Mózes imádságára utalva –, az ima erejéről és fontosságáról adta át az ige üzenetét. Az Istennel járó ember feladatát kap, aminek jó elvégzése nemcsak az emberi adottságoktól függ, hanem sokkal inkább az Istennel való szoros kapcsolat következménye. Ugyanis csak az Úr segíthet abban, hogy Őt mutassuk fel ebben a világban. Ehhez nem elég az emberi képesség, sokkal inkább Isten közelségére, akaratának teljesítésére van szükség.

A püspökhelyettesek és főgondnokhelyettesek esküje.

be tette le hivatali esküjét, majd egyházunk esperesei és a jelenlévő protestáns püspökök egy-egy igével mondtak áldást a térdeplő püspökre és főgondnokra.

Az így beiktatott vezetőink ezt követően kivették a hivatali esküt **Géresi Róbert** magyar és **Ján Semjan** szlovák püspökhelyettestől, valamint **Porubán Ferenc** magyar és **Július Kováč** szlovák főgondnokhelyettestől.

A köszöntések során a Zsinati Elnökség tagjait (s rajtuk keresztül egyházunkat) köszöntötte: **Fekete Károly**, a Tiszántúli Református Egyházkerület új

mat és a sok jó kívánságot és elmondta: jó tudni és fontos tudatosítani, hogy Isten kegyelméből sok partnerünk van az evangéliumért vívott harcban mind itthon, mind külföldön.

A zsinatnyitó ünnepi istentisztelet Fazekas László püspök áldásmondásával záródott. A zsinat érdemi munkájára, a képviselők egyházmegyéenkénti eskütételét követően, a február 28-i ülésen kerül sor, amikor – egyebek mellett – megválasztják a Zsinati Tanács tagjait és összeállítják a Zsinat bizottságait.

Somogyi Alfréd

Ünnepi közgyűlés Apáczaszakállason Zsúfolásig megtelt a templom

Január 18-án történt meg Apáczaszakállason Somogyi Alfréd helybeli lelkipásztor és Molnár Rudolf egyházmegyei gondnok beiktatása a Pozsonyi Református Egyházmegye élére.

Az istentisztelet igehirdetője **Fazekas László** püspök volt, aki a *Jn 6,16–*

21 alapján fogalmazta meg az üzenetet: elrejtettségre, szabadításra és látásra van szükségünk, valamint, hogy Jézus nélkül félelemben élünk, míg Vele megszűnik a szorongató tudatlanság. Az eskütételre készülő esperest és gondnokot arra kérte az úrasztalától, hogy a pozsonyi egyházmegye gyülekezeteit vi-

(Folytatás a 12. oldalon)

(Befejezés a 11. oldalról)

seljék a szívükön és folyamatosan vigyék őket Isten elé.

Az ünnepélyes aktus után a helybeli gyülekezet tagjai egy új paláttal ajándékozták meg lelkipásztorukat, az új esperest, aki ezután beiktatta az egyházmegye tisztviselőit. Majd pedig igehirdetésben tett bizonyosságot a hívek előtt: a lelkiség a lényeg, amely Isten hangjára figyel folyamatosan, hogy megtanulja Isten megoldásait elfogadni.

Az ünnepi közgyűlés és istentisztelet köszöntésekkel folytatódott. Egyházunk két vezetője, Fazekas László püspök és **Fekete Vince** főgondnok, **Koncsol László**, tiszteletbeli főgondnok, **Harmati Zsolt**, a pozsonyi magyar nagykövetség ideiglenes ügyvivője, **Berényi József**, az MK Pártjának elnöke, **Lévai At-**

A Gömöri Református Egyházmegye 2015. január 25-én, Lénártfalván tartotta alakuló közgyűlését. Az esemény a helyi kultúrházban vette kezdetét, ahol miután megállapították a közgyűlés határozatképességét, sor került az egyházmegye tisztségviselőinek megválasztására.

A választás eredményének kihirdetése után, valamint egy gyors ebédet követően, a közgyűlés tagjai és a meghívott vendégek átsétáltak a templomba,

Ünnepi közgyűlés Apácaszakállason Zsúfolásig megtelt a templom

tila, az SJE Teológiai Karának dékánja, **Bándy György** és **Kocsev Miklós**,

resei, **Szakál László János**, katolikus esperesplébános, **Puss Sándor**, ekecsi jezsuita szerzetes, **Polák László**, Ekecs polgármestere, az egyházmegye lelkész-kara, valamint más egyházmegyek jelen lévő lelkészei szóltak a beiktatott egyházi és világi vezetőkhez.

Somogyi Alfréd esperes megköszönte elődjének, Szabó András nagymenyeri lelkipásztornak a szolgálatát, majd az alkalom **Molnár János**nak, az SJE Teológiai Kar korábbi dékánjának áldásával és nemzeti imánk eléneklésével zárult. A helybeli közösség szeretetvendégségre hívta az alkalom résztvevőit.

–kl–

Somogyi Alfréd esperes és Molnár Rudolf egyházmegyei gondnok (Kis Lukács felvétele)

az egyetem oktatói, **Duray Miklós** politikus, **Szabó András**, leköszönő esperes, a szomszédos egyházmegyek espe-

Alakuló közgyűlés Lénártfalván Már második ciklusban szolgálnak

valamint **Bán Zoltán**, szintén újraválasztott egyházmegyei gondnokot. Ezután az egyházmegye többi tisztségviselője tett fogadalmat Isten és a gyülekezet színe előtt.

Az eskütételt követően a vezetőséget a helyi gyülekezet gyermekei (**Babus Linda**, **Czigány Zsófia**, **László Fruzsina**, **Lőkös László**) köszöntötték egy

Szesztay Ádám kassai főkonzul, **Szőnyi Tamás**, a Borsod-Gömöri Református Egyházmegye esperese, illetve **Madarász Béla**, lénártfalvai gondnok. A köszöntések mellett fontos megemlíteni, hogy ezen az ünnepi alkalmon egyházunk vezetői megköszönték **Orémus Ilona** nyugalmazott lelkipásztornak több éves odaadó munkáját és szolgálatát.

Nagy Ákos Róbert esperes és Bán Zoltán egyházmegyei gondnok

ahol **Fazekas László** püspök szolgált szószéki igehirdetéssel a *Jn 6,67–69* alapján. Biztatta a hallgatóságot, hogy ki-ki álljon ki a krisztusi értékrend mellett és köteleződjék el egyre jobban Krisztussal. Ezt követően beiktatta tisztebe **Nagy Ákos Róbert** újra megválasztott esperest, hanvai lelkipásztort,

verssel. Nem csak a gyermekek verses köszöntése tette még emlékezetesebbé az ünnepi alkalmat, hanem a hanvai Tompa Mihály vegyes kar énekszolgálat, valamint **Pákó Mária** és fiatal tanítványainak gitárjátéka is.

Az istentiszteleten köszöntő beszédet mondott **Fekete Vince** főgondnok,

Egyházunk vezetése köszönti Orémus Ilonát. (Szarvas László felvételei)

Az istentisztelet az ároni áldással és nemzeti imádságunk eléneklésével zárult, majd a vendégeket és az egybegyűlteket a lénártfalvai gyülekezet a helyi kultúrházba invitálta egy bőséges szeretetvendégségre és kötetlen beszélgetésre.

Abaházi-Fejes Ágnes

„Az ő háza mi vagyunk...” (Zsid 3,6b) igével hívogatta a barsi egyházmegye megválasztott esperese, Kassai Gyula, lévai lelkész és ifj. Kiss Pál, az egyházmegye új gondnoka, pozbai presbiter a híveket január 31-ére, a lévai református templomba, arra az ünnepi istentiszteletre, amelyen Fazekas László püspök iktatta be őket szolgálatukba.

A nap a Czeglédi Péter Református Gimnázium dísztermében rendkívüli egyházmegyei közgyűléssel, az egyházmegyei tanácsstagok és tanácsbírák megválasztásával kezdődött, melyen egyhangúan megszavazták a tiszteletbeli esperesi címet az egyházmegye eddigi esperesének, **Kiss Pál**, nagysallói lelkésznek. A gimnázium épületéből a közgyűlés résztvevői átvonultak a templomba, ahol **Kassainé Mártha Tímea** helybeli lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket. Fazekas László püspök a *Jn 7,16* alapján szólt a jelenlévőkhöz, kiváltképp az espereshez és a gondnokhoz. Elmondta, hogy Léva mindig is központi szerepet játszott a barsi egyházmegye életében, s most visszakért az esperesség is. Hangsúlyozta, hogy a bátor kiálláson túl, a ve-

2015. január 11-én a zselízi büntetés-végrehajtási intézet kápolnájában az egyházak képviselői ötödik alkalommal tartottak ökumenikus istentiszteletet a nemzetközi imahetet megelőzve, de annak vezérigéje szerint.

Dobrovodský Péter katolikus börtönlelkész köszöntötte a fogvatartottakat és meghívott vendégeket. **Ján Čermák** oroszka evangélikus lelkész vezetésével dicsőítő énekek szóltak. Dobrovodský Péter hirdette Isten ígését a *Jn 4,1–42* alap-

Egymás hite által épültek Újlóton

2015. január 25-én az újlóti református templom harangjai ökumenikus istentiszteletre hívogatták a híveket.

Sándor Veronika református lelkész szeretettel köszöntötte a szlovák katolikus testvéreket, hálát adva az Úrnak, hogy együtt szolgálhatják Őt. Az alkalmon a református gyülekezet *Remény* énekkara szolgált, akik az egység jegyében a négy ének közül egy éneket szlovákul is elénekelték, melybe a szlovák katolikus testvérek is bekapcsolódtak.

Alakuló közgyűlés Léván A folytonosság és a bizalom védjegyével

zetői tisztségben fontos a tisztánlátás és az Atya tudománya ahhoz, hogy az egyházmegyét jól tudják vezetni. Ezt követően kivette az esküt az egyházmegye esperesétől és gondnokától.

Kassai Gyula esperes és ifj. Kiss Pál
egyházmegyei gondnok
(Révész Csilla felvétele)

Kassai Gyula esperes igehirdetését már a gyülekezettől kapott új palástban tartotta meg, melyet **Bokros Rózsa** gondnok helyezte a vállára. Az esperes igehirdetésében a *Zsid 3,6* alapján a bizalom fontosságáról beszélt és arról, hogy Isten azt akarja, hogy erős oszlopok legyünk az Ő dicsőségére azáltal, hogy Jézusra tekintünk hittel, bizalommal. Ezt követően kivette az esküt a megye tanácsstagjaitól és tanácsbíráitól, Kiss Pál tiszteletbeli esperes pedig a zsinati képviselőktől és pót-képviselőktől. Az eskütételek után köszöntések hangzottak el.

Az ünnepi istentisztelet végeztével szeretetvendégség következett, ahová a palástosan vonuló lelkészek vezetésével átvonult mindenki. Talán nem kellene annyira hangsúlyozni, hogy palástosan vonultak a lelkészek Léva főutcáján, hiszen ennek természetesnek kellene lennie. Igen, de Léván ez egyáltalán nem természetes. Itt, a nyelvhatáron, igenis fontos, s egyfajta bizonyágtétel ez is: egységben, szolgálatban, bizalommal.

Ambrus Erika

Ökumenikus istentisztelet ötödször A ZSELÍZI BÖRTÖNFALAK MÖGÖTT

ján, majd **Antala Éva** nagyölvédi református lelkész prédikált magyar nyelven. **Kuczy Lajos** garammikolai református lelkész szintén magyarul imádságban kérte az Úr áldását és hálát adott a börtönfalak mögött zajló ökumenikus szolgálatokért, a felekezetek összefogásáért.

Az istentisztelet után a fogvatartottak beszélgethettek a lelkészekkel, minden fogvatartott a saját felekezete és anya-

nyelve szerinti kis csoportban továbbgondolhatta az ígét, választ találhatott az őt érintő kérdésekre. Ezek az alkalmak élő példái a hívő közösség egységének: mikor a Jézus Krisztusba vetett hit a fontos, ott valóban egyek lehetünk a könnyörgésekben, bármilyen felekezethez tartozunk, bármilyen nyelven is beszélünk.

Antala Éva

ellenére testvérek vagyunk az Úr Jézus Krisztusban.

Miután együtt, ki-ki a saját anyanyelvén elimádkozta az Úrtól tanult imádságot, a gyülekezet mindkét nyelven az ároni áldás szavaival vehette az áldást! Ezt követte a katolikus gyülekezet énekari szolgálata. Az ökumenikus istentisztelet záró énekét, a 395. dicsőítést elénekelték előbb magyarul majd szlovák nyelven a hívek. Végeztül a közös alkalom szeretetvendégséggel zárult.

Istenünk legyen áldott, amiért ismételten megmutatta, miként lehet épülni egymás hite által is!

Sándor Veronika

„Jézus így szólt hozzá: Adj innom!” (Jn 4,7). A brazil keresztyének ezt az ígét választották idén az ökumenikus imahét mottójául. A rozsnyói történelmi egyházak képviselői is megtartották január 19-e és 21-e közt összejöveteleiket egymás templomában.

19-én a református templomban **Lubica Olejárová** evangélikus lelkész a *Zsolt 137* alapján a zsidó nép babiloni fogsága idején érzett hontalanságához hasonlította a mai keresztyének „lelki hajléktalanságát”.

Vojta Richárd római katolikus esperesplébános az *1Kor 1,10–17* alapján a testvérek közötti pártoskodást és a keresztyének közötti széthúzást hasonlí-

Párbeszéd az élő víz forrásánál Három felekezetből, mégis egységben

Hontfűzesgyarmat három felekezethez tartozó hívei az ökumenikus imahéten három alkalommal voltak együtt: 20-án az evangélikus, 21-én a református lelkész, 22-én a római katolikus esperesplébános tartotta az alkalmat.

Az imahét fő témája, a Jézus és a samáriai asszony története volt, amely megerősítette bennünk az ökumené fontosságát, hogy a párbeszédnek (mint a samáriai asszony és Jézus párbeszédének is) lehet jó eredménye.

A samaritanusok és a zsidók között sok volt a hasonlóság, de a különbözőség is. Ez azzal magyarázható, hogy a samaritanusok az izráeli kisebbségből és a betelepült idegenekből álló keve-

Már hagyománnyá vált Nagyöveden, hogy a két történelmi egyház (református és katolikus) közösen hirdeti meg bibliai témájú rajzversenyét. A témát karácsonykor kapják meg a gyermekek és az ökumenikus imahét keretén belül kerül sor a kiértékelésre. Így bőven van idő a téli szünetben elmélkedni, rajzolni és festeni.

Szokás szerint az egyik évben a református, a másik évben a katolikus templomban tartott közös imaheti istentiszteletünkön kerül sor a díjak átadására. Az idén közel ötven gyermek kapcsolódott be. Az idei témánk a teremts szépségei volt. Az istentisztelet alkalmával **Sárai Attila** római katolikus es-

Ökumenikus imahét volt Rozsnyón

totta össze, és az egymás iránti szeretetre és kölcsönös szolgálatra hívta fel a figyelmet.

Január 20-án az evangélikus templomban **Milan Kertík** római katolikus káplán a *Zsolt 139,1–12* alapján tolmácsolta Dávid vallomását: Isten mindent tud, mindent lát és mindenütt ott van. Sajnos Európa távolodik Istentől, ezért a keresztyének közt legyen egység, hogy ne következhesen be a teljes elszakadás.

Böszörményi Tamás református segédlelkész a *Jn 4,16–19* szerinti igemagyarázatában szólt arról, hogy Jézus minket is képes kihozni a lelki szomjúságból.

Január 21-én a római katolikus templomban **Jerguš Olejár** az *1Móz 11,31*

rék nép volt. Ugyanazt az Istent imádták, a Messiást várták (*Jn 4,25*), a tízpáncsot megőrtötták, Mózes öt könyvét elfogadták.

Ami mégis mássá tette őket, azok pl. a szokások voltak, a kultusz hely, ahol a hitüket gyakorolták, de Jákób forrása közös volt, s a mellette folytatott párbeszédnek megvolt az eredménye: „*sokan hittek benne* (Jézusban) *az asszony szava miatt*” (*Jn 4,39a*). Jó lenne, ha a mi – felekezetek közötti – párbeszédünknek is hasonló eredménye lenne, ha együtt terjeszthetnénk Isten országát ebben a világban!

Beszégetéseink alkalmával felmerült az igény a megmaradásért való imádkozás szükségességéért is, hiszen közösségünkben mind a három felekezet kis

ÖKUMENIKUS RAJZVERSENY

Közel ötven gyermek kapcsolódott be

peresplébános hirdette az ígét, gyülekezetünk fiataljai kis műsort készítettek, hallhattuk a katolikus és református ének-

és *12,14* versek alapján hirdette az ígét. Ábrahámot az Úr elhívta, hogy otthona legyen mindenütt és sehol. Isten népe ma is lelki vándor: az imáink, az Úrban való hit az otthonunk. **Buza-Bodnár Aranka** református lelképásztor a *Jn 4,25–28* igeszakaszt magyarázta. A samáriai asszonyhoz hasonlóan mi is ahhoz a Krisztushoz menjünk, aki képes oly mélyre ásni, hogy kiforgatja szívünk minden szennjét.

Az imahét méltó befejezése a szeretetvendégség volt, melyet ez alkalommal a római katolikus testvérek készítettek.

Mixtaj Johanna

létszámú, a templomba járók száma egyre kevesebb (sajnos, ez már általában a keresztyén közösségekre igaz). A körülöttünk zajló események (terrortámadások, népszavazás, lázadások, háborúk stb.) mind arra utalnak, hogy egyre kevesebb az istenfélő, Krisztusban bízó és hozzá hűséges keresztyén ember. A mi párbeszédünk eredményeképpen megszületett gondolat: imádkozzunk együtt a megmaradásért, gyűjtsük össze a maradékot, hiszen Krisztus szerint az sem elvetendő (*Lk 9,17*).

Ezért folytatjuk imaközösségi alkalmainkat, melyekre minden hónap első keddjén délután öt órai kezdettel kerül sor a református lelkész lak irodahelyiségében, ahová szeretettel várjuk mindazokat, akik (sok más mellett) a megmaradásért és az ökumenéért is kívánnak velünk közösen imádkozni, akiknek szívügyük Isten ügye.

Csernyik Magdolna

A lévai egyházközség szervezésében immár hagyományosan január második szombatján került sor a „száztányéros kocsonya” újévköszöntőjére. Isten kegyelméből így történt ez 2015. január 10-én a gyülekezet által fenntartott Czeglédi Péter Református Gimnázium épületében.

Az alkalmat pénteken a kocsonya készítésével kezdtük. Ebben az esztendőben Szobi Kálmán és hitvestársa Szobi Magdolna vállalták a felelősségteljes szolgálatot, a majd' 140 tányér kocsonya elkészítését. A gyülekezet tagjai számára igazi közösségformáló lehetőség volt a termék előkészítése, a kocsonyás tányérok díszítése, a lázas készülődés. Szombaton áhítattal kezdődött az alkalom. Kassai Gyula esperes az Ez 20,6b alapján szólt: „...tejjel és mézzel folyó föld az, minden ország ékessége”. Isten minden esztendőben áldást készít az övéi számára. A tejjel és mézzel folyó

„...felvirradt az öröm, vidámság és megbecsülés napja” (Esz 8,16).

Január 30-án zajlott a lévai Czeglédi Péter Református Gimnázium farsangi batyubálja Nagysallóban. A bálon jelen volt Kassai Gyula esperes, Kiss Pál tiszteletbeli esperes, Kotori Marián, Nagysalló polgármestere és Kluch János, a gimnázium igazgatója is.

Már közel egy évtizede Nagysallóban tartja a gimnázium a farsangi bálját, amiért ezúton is hálás szívvel mondunk köszönetet, valamint mindazoknak, akik egy emberként összefogva, idejüket, energiájukat nem sajnálva, szervezték idén is a bált.

A mulatság bevezetőjében Kiss Orsolya mondott verset, majd Ölveczky Éva és Nagy László bodrodközi táncot adtak elő. Kassai Gyula esperes igei köszöntővel üdvözölte a megjelenteket, majd Kluch János igazgató szólt a gimnázium eredményeiről és megnyi-

„Jókedvednek esztendeje ez az új is legyen...” Lévai száztányéros kocsonya

föld a bőséget jelenti, ám ez a felülről jövő bőség nem a földi értelemben vett mértéktelen gazdagság, nem a felhalmozó birtoklás, hanem a megelégedettség, az Isten mindennapi áldásába vetett bizalom. Ha így tekintünk az előttünk álló életszakaszra, országunk, közösségünk ékessége lehet a mindennapi életünk – hangzott el az áhítatban.

Az áhítatot a nagyölvédi Nagy Csomor István családi zenekara követte, akik népzenevel köszöntötték az egybegyűlteket.

„Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned, halnod kell...”. Vörösmarty gondolatával vezette be a kerekasztal-beszélgetést Kassai Tímea, lévai lelkész. A beszélgetés témáját – a múlt esztendő értékelése mellett – a lelkészi szolgálat értékei és kihívásai képezték. A beszél-

Ökumenikus imahét

Az ökumenikus imahéten január 19-től 21-ig hallgathattuk Isten szavát a zselízi, majd a garammikolai református, illetve a zselízi római katolikus templomokban, ez utóbbi alkalommal mindnyájan szeretetvendégségen is részt vehettünk katolikus testvéreink jóvoltából. A hét folyamán minden istentiszteletünk – így az öregotthonokban végzett szolgálatok is – az imahét vezéregéjére épültek.

Révész Csilla

getés résztvevői a barsi egyházmegye vezetői voltak: Kassai Gyula esperes, Antal Éva espereshelyettes, Révész Tibor zsinati képviselő, valamint ifj. Kiss Pál, egyházmegyei gondnok. Öröm volt hallani a hálaadás szavát az elmúlt év értékeléseiben, és lelket erősítő bizonyosságtételek vallottak a lelkészi szolgálat helyéről és küldetésének fontosságáról. A beszélgetést ismét a Nagy Csomor család zenekara követte, majd a résztvevők elfogyaszthatták a finom kocsonyát.

A tartalmas és vidám évkezdő alkalom jó közösséget formált és egy élő gyülekezet örömteli szolgálatát hordozta. Köszönet mind a szervező gyülekezetnek, mind a velünk együtt örvendező résztvevőknek. Mindezt Istennek legyen hála!

Kassai Tímea

Nagysallón volt a lévai gimnázium bálja Példamutató volt az összefogás

totta a bált. Ezután következett az est fénypontja: a gimnázium diákjai külön-

cot Kluch Lenke koreografálta és tanította be.

erre az alkalomra készített palotást adtak elő nyitó táncként. A ruhákat a szülői szövetség a Bethlen Gábor Alap pályázati támogatásával készítette, a tán-

Példamutató, hogy a csekély diáklétszámú gimnázium bálján közel 160 lelkes bálozó mulatott vidáman.

Valkó Ildikó

KÖZLEMÉNYEK — H Í R E K — ESEMÉNYEK

Zsinati elnökségi ülés. Január 3-án tartotta Rimaszombatban első ülését egyházunk új felállású elnöksége.

Tudományos tanácsai ülés. Január 10-én a Selye János Egyetem Református Teológiai Karának Tudományos Tanácsa ülésezett, melyen jelen volt Fazekas László püspök is. A tanács új tagok felvételét hagyta jóvá Somogyi Alfréd és Xaverits Géza személyében. Sor került a konferenciák harmonogramjának véglegesítésére, a tanulmányi programok jóváhagyására, a doktori védések és vizsgák időpontjának megállapítására és az opponensek kijelölésére.

Ökumenikus Tanács. Január 12-én a Szlovákiai Egyházak Ökumenikus Tanácsa igazgatótanácsának ülésére került sor Pozsonyban az Evangélikus Egyház püspöki hivatalában. Az ülés fő témája a január 25-re tervezett ökumenikus istentisztelet és a franciaországi terrorcselekmény voltak. Az ÖT az Ökumenikus Lelkigondozói Szolgálathoz új lelkipásztor belépését hagyta jóvá a Testvéregyház részéről.

Ünnepi istentisztelet. Január 17-én Rimaszombatban került sor az SZRKE IX. Zsinata 1. ünnepi ülésére, amelyen istentisztelet keretében Csűrű István királyhágómelléki püspök beiktatta tisztebe Fazekas László püspököt és Fekete Vince főgondnokot, majd a zsinati elnökség többi tagjától (Géresi Róbert és Ján Semjan püspökhelyettesektől, valamint Porubán Ferenc és Július Kovács főgondnokhelyettesektől) az újonnan beiktatott püspök kikérte az esküt.

Rendkívüli egyházmegyei közgyűlések. Az Abaúj-tornai Református Egyházmegye élére február 7-én iktatja be Fazekas László püspök Orémus Zoltán esperest és Szaniszló Sándor egyházmegyei gondnokot. Az Ungi Református Egyházmegye február 8-án tartja alakuló közgyűlését Mokcsakerészen, ahol Fazekas László püspök beiktatja Papp László egyházmegyei gondnokot és Kraus Viktor esperest. A bacsikai református templomban február 15-én egyházunk püspöke beiktatja tisztebe a Zempléni Református Egyházmegye esperesét, Kendi Csabát és egyházmegyei gondnokát, Asszonyi Árpádot.

Jótekonysági bál. Nyolcadik alkalommal, február 6-án rendez meg jótekonysági bálját a Tiszántúli Református Egyházkerület Debrecenben. Az egyházkerület a bál teljes bevételét a megmaradásáért küzdő rimaszombati Tom-

pa Mihály Református Gimnáziumnak szánja.

Nyílt nap a Református Teológiai Karon. A komáromi SJE Református Teológiai Karának nyílt napjára február 17-én kerül sor.

Bibliaiskola. A deregyői Református Tanulmányi Központban február 21-én dr. Fodor Ferenc és dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta előadására kerül sor az ósatyák bibliai történeteinek gyakorlati kérdésköréről.

Evangelizáció. Az ungi egyházmege február 23-a és 28-a között tavaszi evangelizációs hetet szervez a deregyői Református Tanulmányi Központban 18.00 órai kezdettel. Az igehirde-

Kiegészítő választások

Az SZRKE Egyetemes Választási Bizottsága a 2015. január 15-én tartott ülésén összeszámolta az általános tisztújítás második fordulójának szavazatait.

A komáromi egyházmegyében egy jelölt volt az egyházmegyei világi főjegyzői tisztségre, mégpedig **Borbély Károly**, aki a lehetséges 50 szavazatból 50-et kapott, így meg lett választva. Az abaúj-tornai egyházmegye 42 érvényes szavazatából **Molnár János** 27-et, **Lucskay András** 14-et és **Radácsy Károly** is 14-et kaptak, így ők lettek az egyházmegye zsinati lelkészi pótképviselői. A zempléni egyházmegye lehetséges 40 szavazatából megszerezve mind a 40-et lett az egyházmegye esperese **Kendi Csaba**. A nagymihályi egyházmegye esperesi tisztségére leadott 17 érvényes szavazattal megválasztotta esperesnek **Juraj Gajdosocit**, aki viszont a 2015. január 8-án keltezett levelében visszavonta jelöltségét, így az egyházmegyének nincs megválasztott esperese. Az egyházmegyei világi főjegyzői tisztre a lehetséges 17 szavazatból 15-öt kapott **Radoslav Dékány**, ezzel meg lett választva. Zsinati világi rendes képviselőnek **Jaroslav Bánoci** a lehetséges 17 szavazatból 16-ot kapott, ezzel ő lett az egyházmegye zsinati világi rendes képviselője. Az ondava-hernádi egyházmegyében a 25 érvényes szavazatból megszerezte mind a 25-öt **Juraj Brecko**, így megválasztották az egyházmegye zsinati lelkészi pótképviselőjévé, hasonlóan pedig **Irena Bittó-ovát** zsinati világi pótképviselőnek.

Az EVB a nagymihályi egyházmegyében (az esperesnek jelölt személy visszalépése miatt) új választást rendelt el az esperesi tisztségre. Az egyházmegyei jelölt közgyűlést az érintett egyházmegyében március 31-ig kell megtartani.

tési szolgálatot dr. Fodor Ferenc tartja. Az igehirdetést követően vetített képes előadást tart dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta.

Munkatársi alkalom. Február 21-én Alistálon tartja a Firesz – Duna Mente rendes éves közgyűléssel egybekötött munkatársi napját, ahol a 2014-es év értékelése és a Duna Mente anyagi helyzetének megbeszélése mellett az ez évre tervezett alkalmak és a szeptembertől indítandó gyülekezetorientált program jelenlegi állapota is a programpon-
tok között szerepel.

A Pátria rádió református műsorai:

Március 1-jén, 7.05-kor a feltámadással kapcsolatos kérdésekről szól a hallgatókhoz Orémus Zoltán esperes, kaszai lelkipásztor.

Március 15-én, 7.05-kor Nagyné Komáromi Zsuzsanna felsőlánci lelkipásztor azt a részt magyarázza a hallgatóknak, ahol Jézus háromszor szól haláláról tanítványainak.

Április 5-én, húsvétvasárnap 11 órakor istentisztelet közvetítésére kerül sor a csilizpatasi református templomból. Igét hirdet Misák Alica lelkipásztor.

A Világosság másnapi (hétfői) ismétlésének kezdési időpontja: 13.05.

(A műsor a közvetítést követő naptól meghallgatható a Sola rádió honlapján is: <http://refradio.eu/radio/sola/>)

Szerkesztő-műsorvezető: Iski Ibolya

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja. A kiadó címe: Jókai u. 34., 945 01 Komárno.

Cégbejegyzési szám: 00179191

Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Fazekas László

Szerkesztő: Kis Lucia

Titkár és lapterjesztő: Kis Lucia

Előfizethető a református lelkészi hivatalokban és a szerkesztőség címén.

Előfizetési díj: egy (kalendáriumi) évre 4,20 euró.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi: 930 10 Dolný Štál (Alistál) 386.

E-mail: ksz@reformata.sk

Telefon: 031/55 90 141 (egyben fax és üzenetrögzítő is)

A kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk.

Nyomdai előkészítés: Kis Lukács
Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely

ISSN: 1335-7298

Nyilvántartási szám: EV 3628/09